

D'aleshores ençà

Els bars

Ara fa poc, a Olot, un home d'ulls molt vius, amb grans i aspres solcs a la fesomia, amb l'esguard desenganyat del qui ha viscut molts anys, es queixava que, des que varen "entrar" els emigrants, el pobles es va enaiguar de bars: Pèrdua de temps, estones malaguanyades, sense treballar...

Les raons que menaven aquest home a parlar així tots les coneixem. Semblava tèmer una "colonització". Però, tot i així, em va fer pensar. És cert això que els bars han estat una aportació forània. Hem vist molts cops com els emigrants es reuneixen als bars i canten llurs cançons. I en sé els motius, i em commouen. I alhora em fan pena. Aquesta nostra civilització no es pot integrar. Ni ací ni a cap lloc. El capitalisme ho assola tot, deixa sense arrels, ens fa perdre la identitat, i no la podem recuperar enlloc, perquè arreu trobem el mateix: unes altres identitats estavellades. Per això canten, és una manera d'apropar-se esmaperduts i consirosos a llur identitat. Els qui estem condemnats a viure a grans ciutat ho sabem molt bé. Dins la desolació ciutadana, l'evocació fugissera de les terres de la infantesa ens emplena i ens complau. Qui canta recorda.

Hom s'adona moltes vegades que cal minvar el propi entusiasme quan pregunten d'on som i amb aire de suficiència mal dissimulada, responem que de l'Empordà. Això ho portem tots, ben cert.

Però les contrades a mig camí de Girona i Banyoles, els boscos espessos, d'un verd rutilant, la massissa roca de Castellfollit, Besalú, fugit de l'Edat Mitjana, els turons pedregosos vora França, el tramuntanal atúidor que udola nit i dia, i l'esprit sorneguer, malpensat, i aspre de la gent nadiua, tot ens crida i ens recorda que ésser d'aquestes terres és ésser molt ja de bon començament.

Aleshores, quan veus que aquesta imatge tan poetitzada fuig, llisca suaument, deixa la nostàlgia molt endins, cal pensar: no ha estat mai així? Tanta és la necessitat de conservar les arrels que desfigurem la realitat?

No. Els boscos romanen al mateix lloc, més empetitis; l'aire medieval del poble es manté, un xic sofisticat, de postalleta. La tramuntana bufa com sempre. Els puigs del Pirineu no s'han enfonsat.

S'hi ha afegit, però, més coses. A les ciutats hi ha suburbis on araconen la gent, i els camps esdevenen erms a la recerca de l'empar dels edificis que amaguin les seves vergonyes, edificis esmorteïts des del mateix naixement estant; carreteres assolellades, sense ombres saboroses, i bars, molts bars, on la gent ofega la solitud de no ser res amb la cançó i la copeta i aprén de memòria el seu passat, i el reviu per tal que no s'oblidi, tot alleujant la càrrega de la indiferència que, més tard o més d'hora, ens xipolleja a tots.

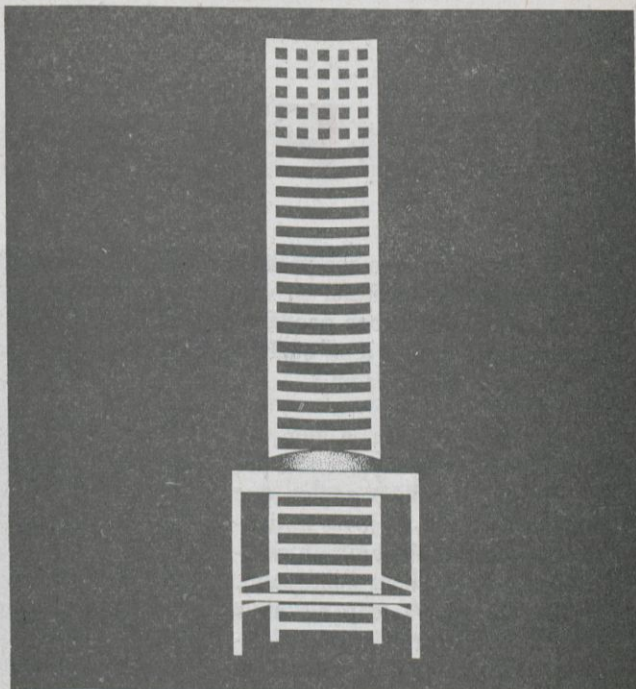
Vet ací, els bars.

Carme Mínguez i Fusté

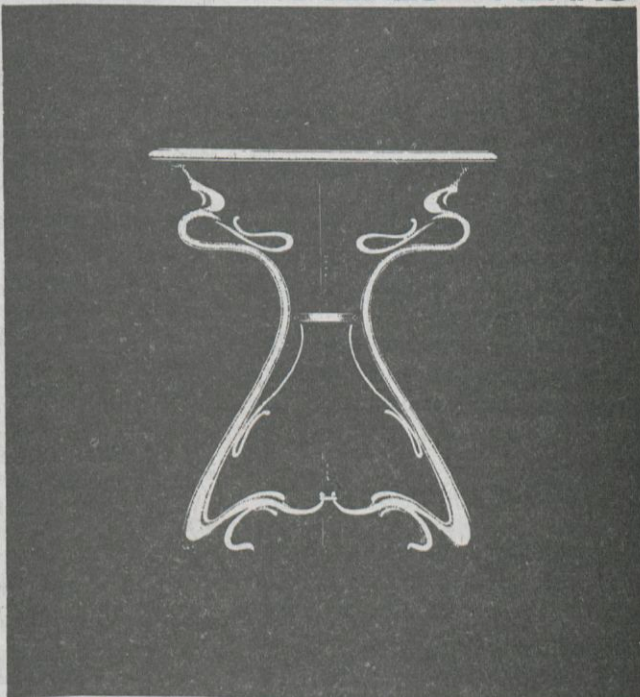
DOBLE EXPOSICIO COL·LECCIO

C.R. MACKINTOSH

LE CORBUSIER



RECORDS FIGUERES ABANS



OBJECTES RECOLLITS PER EN JOSEP M^a JOAN ROSA



canaleta

inauguració:

29 d'abril a les 19'30 hores
fins el 29 de maig del 77
lloc:
c/sant llàtzer, 60 figueres